

ЯВЛЕНИЕ ТРЕТЕ.

Стая въ теремътъ на княза.

КНЯГИНЯТА И ДОИЛКАТА.

Княгинята. — Охъ! тръбижтъ. Не, той не иде. Ах доилке, додѣто се не бѣхме вѣнчали неговитѣ очи се отлжчвахж отъ мене. Вѣнчахме се — и сичко промѣни! Сега ме събужда предъ зори за да наврамъ да осѣдлатъ коньтъ му, и Богъ знае дѣ хонощя. Като се вѣрне — каже ми насила нѣкоя блга дума, насила погалва съ весела ржка бѣлото лице.

Доилката. — Княгинйо! мжжътъ е като петел некукуруиква, ударя два пжти крилата си — и се одалечава, а жената е като бѣдната кокошка, стои да мжти пиленцата си. Додѣ е сгоденъ — нити си нити пие, глѣда и неможе да се наглѣда. Щомъ к то се ожени — и грижитѣ го обсаджтъ: ту у сжсѣди на-гостие, ту на ловъ съ соколитѣ, ту дяволътъ закарва на война; тукъ, тамъ — и никога не стоижтъ у дома.

Княгинята. — Какъ мислишь? Дали нѣма нѣка тайна рана на сжрдцето?

Доилката. — Мжлчи, не грѣши. Коѣ може да изравни съ тебе? Ти имашъ сичко, умъ, ненагледна хубость, нравъ примѣренъ и разумъ. Кажи ти сам майчице: дѣ можѣше той да намѣри сжкровище к то тебе?

Княгинята. — Ако бѣше чулъ Богъ моитѣ моливи и ми дадѣше дѣте, азъ щѣхъ да зная какъ да накарамъ да стои при мене . . . . Ахъ! дворътъ пжленъ съ ловци. Мжжътъ ми се е вѣрналъ. Но що го не виждамъ? (Влиза единъ ловець.) Дѣ е князътъ